

ГЕОРГИ КОНОВСКИ

МИЗАНТРОП

chitanka.info

Така ме нарече някакъв на улицата. Защото не щях да се калям, докато повдигам някаква жена. Спънала се, понесла се накриво, паднала лошо на земята. Пред мен.

Да беше лято, ще се замисля. Може и да я повдигна. Ако не е много прашно. Но то — кал. Есенна нашенска кал по сами централната улица. Е, как да я вдигна и подкрепя — цял в мръсотия да стана?

Пък тоя вика — мизантроп?!

Я ти да си на мое място, да те видя...

Ама какво да го гледам. Аман от фукльовци. Отиде при жената, наведе се повдигна я. И сам се оплеска с кал. На — нали ти казах...

И защо всичко това? Заради някаква невнимателна жена. Да беше прасенце със счупен крак — да го хвана и вдигна. Барем пържоли вкусни ще има после.

Пък то...

Не, не може да се вярва на хората. Знам си го. И никога никому за нищо не вярвам. Особено на близките ми. Не им вярвам и винаги очаквам нещо лошо от тях. Поради което рядко съм разочарован. Оказва се все предусетено...

Като на кино. От харпии и горгони, от вещици и фурии, във филмите на ужасите се стряскат само малките момчета. Големите са женени. А от познатото никой не се плаши.

Любов ли?

Ха!

Да, не съм... Такова, де... От ония... Дето хептен не им вярвам. Щото си има закони. И, когато използваш част от тялото си не по предназначение... Дали може някой да предвиди какво още ще обърнеш наопаки?

Жените? Хм... Абе, не се отказвам от тях. Даже имам заделени пари от всяка заплата. Нужда човешка, какво да правиш... И спазвам правилата — плащам, получавам...

Ама стига с тая любов, нали ти казах... Аааа, ти за онуй, от книгите... И защо ти е любов? Имаш ли фантазия — любов не ти трябва. Жена да има около теб. Най-удобно — под теб...

А може и без нея. Като млад, фантазията ми... Ама това не е за всеки...

Пък жената... Жената проблем с проблемите няма — тя може всеки проблем от нищото да направи... И разговор с нея е като беседа на сляп с глух в тъмното.

Макар че и жените се променят. Ето — помня какви красиви връстнички имах. И ги срещях после — все така хубави, все привличащи окото...

Но променливи. Непостоянни. Ей го — изчезнаха някъде тия хубавици. Не, не — срещам ги и сега, но... Просто се промениха. Забелязах го след операцията на очите. Само седмица бях зает с това — малко в клиниката, малко у дома.

А като излязох, сложил модерните очила със силен диоптър...

Мани, мани... Всичките ми познати одъртели, овехнъли, спаружени... При това слухът и акълът ми са добре, та разочарованието се усилва...

А как ги гледах... Като се сетя как изпулих очи, когато преди 50 години попаднах случайно на евиния плаж... Хубавица до хубавицата... Хем на лицата не обръщах внимание...

Къде отидоха красавиците? — иде ми да се разкрещя. А разбирам защо е така. Просто не се грижат за себе си, остаряват бързо и некачествено.

Не като мен. Цял живот в огледалото виждам сутрин все един образ — харесва ми. Дори след новогодишна нощ. Прозира интелект през свитите подути очи, определена красота се очертава по небръснатата, смачкана физиономия, сила избива от рошавата коса в прическа „Ела с мен в пещерата“...

Те този обичам! Само него...

А околните...

Пейзаж! Като пустиня във виденията на Гойя...

Не ме заслужава тоя свят... Ама хич...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.